

Menhir de Cal Giralt

Aguilar de Segarra

Ubicació

Comarca:	Bages
Lloc/Adreça:	Carretera N-141g direcció oest, al punt quilomètric 1,580 a la dreta i BV3800 en direcció Fonollosa.
Emplaçament	Nucli d'Aguilar. Camps de conreu prop de Cal Giralt.
Alçada:	497

Coordenades:

Latitud:	41.742416227234486
Longitud:	1.614273443538155
UTM Est (X):	384774
UTM Nord (Y):	4622106

Classificació

Número de fitxa	08002 - 73
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Jaciment arqueològic
Estil / època:	Neolític Edats dels Metalls
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Erosionat pel pas del temps
Protecció	Legal
Tipus de protecció:	Inexistent
Observacions protecció:	BCIL, Catàleg de béns protegits pel POUM, 12
Número inventari	Si, CCAA 1419
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Simbòlic
Titularitat	Privada
Titular:	08002A001000270000UB
Autoria de la fitxa	Cristina Belmonte, iPAT Serveis Culturals
Data de registre de la fitxa:	dt., 01/08/2017 - 02:00

Descripció

Menhir d'uns 3 m d'alçada de secció aplanada i punta lleugerament piramidal, erigit al mig d'un camp de cultiu. El bloc de pedra segurament és de lulita o gres (roques sorrenques sedimentaries) que són les abundants al municipi. Definir la cronologia i funcionalitat d'aquest tipus d'element, sobretot quan apareix isolat i sense altres estructures associades és problemàtic. El fet de no haver-hi realitzat mai una intervenció arqueològica acurada al voltant encara dificulta més la seva datació. A grans trets, un ventall cronològic ampli seria entre el neolític final/calcolític i el bronze antic. En el mateix indret hi ha l'existència d'un sepulcre neolític, del que també es tenen pocs detalls, però sembla que no estaria relacionat amb el menhir.

Observacions:

Tot i que no s'observen problemes greus de conservació, i que les tasques agrícoles tenen cura de mantenir un tros al voltant sense conrear per mantenir-ho dret, estaria bé traslladar el pal elèctric col·locat just rere el menhir. També coneguda com la pedra dreta.

Història

Segons la informació oral, el menhir estava erigit en aquest lloc fins que una actuació d'aficionats i clandestins, que van realitzar un sondeig a un dels costats per comprovar-ne la profunditat, els va caure. Després d'això el 1958, el mossèn Valentí Santamaria, que aleshores ocupava el càrrec de director del Museu de Manresa, el tornà a erigir. No foren trobats materials arqueològics en cap d'aquestes actuacions ni tampoc material en superfície quan es va realitzar la revisió de la carta arqueològica l'any 2010. Mn. Ramon Corbella, el secretari que acompanya el Bisbe de Vic a fer la Visita Pastoral a començaments de segle, en les seves obres inèdites per una guia del Bisbat de Vic parla del menhir. La Pedra ha donat lloc a tota mena de llegendes i contalles que han passat de pares a fills a través del temps (PARCERISES 2000:18)

Bibliografia

DAURA, A.; GALOBART, J. A: L'arqueologia al Bages. Manresa: Col·legi de Doctors i Llicenciats, 1982. (Les Fonts. Quaderns de recerca i divulgació; 5). MUÑOZ, A. M. La cultura neolítica catalana de los "sepulcros de fosa". Barcelona: Universidad de Barcelona, 1965. (Publicaciones eventuales; núm. 9). Record i homenatge a Mn. Valentí Santamaria i Clapers. Manresa: Comissió d'homenatge, 1988.

